

ΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΡΟΖΑΛΩΦ

Ένας ιδεωδής μαχητής της 'Ελευθερίας και η περιπετειώδης ζωή του. Ο Ροζαλώφ στη Γαστούνη. Προσπάθειες δημιουργίας 'Ιππικού. Ο γυιός του Σκίπιων στο βαφτισμα του πυρές. Τό ετεισαδιό του με τó Γάλλο εξωμέτη. Ο Ροζαλώφ και η περιεργή σκηνη τού θανάτου του. Ο Καρβοναρισμός. Πού έταφη κ.τ.λ.

Κατά τά μέσα τού έτους 1825, προερχόμενος από τή Ζάκυνθο, έφθασε στην Γαστούνη τής άγονισμένης Πελοποννήσου, ένας ιδιόμορφος τύπος φιλέλληνας, ó βαρώνος Ροζαλώφ. Πολύ περιεργό και περιτριωδής ή ιστορία τού άνθρώπου αυτού. Ήταν 'Ιταλός τó γένος και είχε διακριθή ποιωνόντας ως στρατηγός υπό τας διαταγας τού Ναυπλίου. Ένεκα όμως τών φιλελευθέρων πολιτικών φρονημάτων του, είχε άποκηρυχθή από τή λεγομένη 'Ιερά Συμμαχία τών βασιλέων τής Ερώφης και δέν έγινε δεκτός σέ κανένα άλλο κράτος, εκτός τής 'Αγγλίας και τής νέας 'Ελλάδος. Στην άγονισμένη γιά τήν έλευθερία τής 'Ελλάδα έμειναν έλευθεροί και άκαταδίωκτοι όλοι οι πολιτικοί πρόσφυγες τών άλλων έθνικοτήτων.

Στή Γαστούνη ó βαρώνος Ροζαλώφ έφθασε συνοδευόμενος από τούς νέτους γυιός του και μ' ένα μηχανικό. Ο τελευταίος ήταν επίσης 'Ιταλικής καταγωγής, ονομαζέτο Σκάρπα και ήταν φυγάς από τó στρατόπεδο τού Ίμβροπί, γιατί δέν ήθελε να πολεμή εναντίον τών 'Ελλήνων χριστιανών.

Μόλις ó Ροζαλώφ έφθασε στην Πελοπόννησο, συνεννοήθη με τήν 'Ελληνική Διοίκηση και τόν Αρχιστρατήγο Θεόδωρο Κολωνοτρόνη και έδωλεσε, ότι είχε έλθει στην 'Ελλάδα γιά να ζήσει υπό άγης τó αίμα τους. Είχε και συστατικά γράμματα από πολλούς φιλέλληνας και 'Ελλήνας, και από τήν Επιτροπή τής Ζακύνθου.

Στή Γαστούνη ó Ροζαλώφ έσχετίσθη με τον διάλαρχό Γεώργιο Σισίνη, ó οποίος τού έρότεινε να μείνη εκεί, γιά να γινάσκη και σχηματίση 'Ιππικό. Ο Ροζαλώφ έδέχθη πρόθυμα. Ήταν άριστος προπονητής στην 'Ιππική τέχνη, γνώριζε θαυμάσια τήν Πυροβολική και φημιόταν ως ένας από τούς καλύτερους εφορμάχους τής Ερώφης. Είχε εκδώσει μάλιστα και συγγράμματα μαχητικής και άρχοντοακτικής. Με τά πρώτα λόγια κατάλαβε ó Σισίνης, ότι έχει να κάνει με στρατιωτικών άνδρα, με ψυχή γενναία κ' ένδοξοιδή. Ο Φοιτάς γράφει τó εξής :

Πολλά τότε έλεγοντο περι τού στρατηγού τούτου, και ó Φαβιόρος, όταν έμαθε τήν έλευσίον του, δυσηρεστίσθη, διότι δέν τόν ήθελε. « Αν και οι έλλόντες εις τήν 'Ελλάδα φιλέλληνας ήσαν όλοι, όμως και αυτοί είχαν μεταξύ των άντιζηλιαν και, φιλοτιμωμένοι ποιος να φανή καλύτερος τού άλλου, ελάμβανον μέρος εις τά πολιτικά τού τόπου πράγματα και εις τά κόμματα και εφάρταζαν και αυτοί.

Ο Ροζαλώφ, αφού εγκαταστάθηκε στη Γαστούνη, άρχισε να σχηματίζει 'Ιππικό, γυμνάζοντας τούς άνδρες τού τόπου να λπείουν πολεμικά. Επίσης έδίδαξε και τούς άξιοματικούς τού 'Ιππικού, ένας από τούς όποιους ήταν και ó Νικόλαος Σισίνης, ταγματάρχης τής Φάλαγγος. Οι κάτοικοι τής Γαστούνης έφροτιμάτησαν και με τήν έπιμέλεια τού βαρώνου Ροζαλώφ και τή συνδρομή των Σισίνιδων, τó πρόγμα προχωροίσε καλά και θα σχηματιόταν άριστο 'Ιππικό σόμα. Γιατί και καλά όπλα ύπάρχον στον κάμπο και οι άνθρώποι είχαν μεγάλη κλίση στην Ιππασία και θερμότητα πατριωτική.

Ανωτυχός όμως στην άρχή τού Οκτωβρίου 1825 κατέβησαν τά στρατεύματα τού Ίμβροπί στην Πελοπόννησο, έπληξαν τήν Άγονιστήρα, και τόν Νοέμβριο ξεχύθηκαν στους κάμους τού Πύργου, τής Γαστούνης και των Πατρών, έσκέπασαν όλον τόν τόπο, με τó πεζικό και τούς λπείους τους, κ' έτσι τó σχηματιζόμενo 'Ιππικό σόμα τού Ροζαλώφ διελύθη στην άρχή του. Ο 'Ιταλός βαρώνος, μαζί με τόν Γ. Σισίνη και τούς λοιπούς κατοίκους τής Γαστούνης αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τόν τόπο και να πάσουν τά βουνά, γιά να σωθούν. Ο Ροζαλώφ, ó Σισίνης, ó γιατρός Φωτεινός, ó άρχιστοός Παρίσσης και μερικοί άλλοι έσχημάτισαν παρέα και όδοκορούντες έφτασαν στη Δίβρη και από εκεί, έπειτα από πολλές περιπέτειες, κατέληξαν στο Ναύπλιον.

Εκεί, γιά καλή τούς τύχη, βρέθηκε ó Γενναίος Κολοκοτρώνης, ó οποίος έδέχτηκε κ' έφιλοξένησε τó φιλέλληνα 'Ιταλό στο σπίτι του. 'Αλλά και ή 'Ελληνική Διοίκηση τόν υπεδέχθη όπως έσπερε, τού παρσχώρησε τρόφιμα, ρούχα και λοιπά χροιώδη, γ' αυτόν και τήν οικογένειά του, κ' είχε σκοπό να τόν διορίση άρχηγό τού 'Ιππικού. Κατά δικταχία τόν όμως τόν έπασσε ή τότε έπιματόσουα στο Ναύπλιον έπιδημία τύφου. Έτεσε βαρεία άρρωστος. Η Διοίκησης, τά παιδιά του, οι φίλοι του, κατέβαλαν πολλούς κόπους, έκαναν τά πάντα γιά να τόν σώσουν, έφεραν ακόμα και τόν περίφημο Γάλλο γιατρό και φιλέλληνα Μπαγύ, αλλά ή σωτηρία τού στάθηκε άδύνατη.

Αυτότης μάρτυς τού θανάτου τού Ροζαλώφ γράφει :

« Τήν ώρα, κατά τήν όποιαν ξεγυμνώσε, ήμουν παρών και όλοι και πολλοί άλλοι εκ τών γνωρίμων του. Έγνώριζε τόν θάνατόν του, και είχε πολλή άδημονία και άνησυχία, μάς έλεγε δε ότι δέν λυπείται διότι άποθήσκει, επειδή εγεννήθη διά ν' άποθάγη, αλλά διότι άφηνει τήν πατρίδα τόν υπό τυραννίαν. Μας ειπε ακόμα, ότι επθέμιε να ιδή τήν 'Ελλάδα έλευθερωμένην, και προς τούτο ν' άγονισθή και αυτός και τά παιδιά του, κ' έπειτα να ύπάγη με τούς « Έλληνας εις τήν πατρίδα τού να πολεμήση τόν τυράννον... » Έπειτα έρόναξε να έλθουν τά παιδιά του, τά όποια ήλθαν όλα και έστάθησαν έμπροσθεν αυτού.

« Μετά ταύτα, έζήτησαν και τού έφεραν ένα μικρόν κιβώτιον, τó όποιον άνοιξε και έβγαλεν εξ αυτού λωρίδας, ώσάν τήν αρχαίαν 'Ελληνικήν σκευήν, και κάτι άλλα πράγματα άγνωστα, και τά ερωτίε ό ίδιος επάνω του, και ετοιμάσθη να λειτουργήση. « Υστερον δε έβγαλε και μαχαίρα μικρά, μαυρομάνικα, τά όποια είχαν ένα μικρό διαμαντάκι εις τó τέλος τής λαβής των, και αφού διάβαζεν ένα- ένα παιδί του, έπειτα τού έδιδε τήν εγχή του και ένα από τά μαχαίρακια, τó όποιον πρώτα άπάσπετο και τó παιδί, λαβώνον αυτό, τού έφίλη με τού χέρι. Έγχεριζών δε τά μαχαίρακια, έλεγεν εις ένα έκαστον τών νιών του να έμνησθή αυτό εις τήν καρδίαν τού τυράννου τής πατρίδος των... »

« Έπειτα, στραφείς, κάτι ειπε προς τόν μηχανικό Σκάρπα και μετά ταύτα έφώναξε δυνατά : « Χόρτασε, τύρανε τής Νεαπόλεως, από τά αίματα των 'Ιταλών ! Μάθε ότι πεθαίνω και χαιρέ ! » Και ταύτα ειπών, έξεψύχησεν. »

***

Από τήν άνωτέρω περιγραφή είνε φανερόν, ότι ó Ροζαλώφ ήταν κ α ρ θ ο ν ά ρ ο ς. Καρβοναρισμό έλεγοντο τά μέλη τής μυστικής πολιτικής 'Εταιρείας στην 'Ιταλία, ή όποια είχε ιδρυθή στο Βασίλειο τής Νεαπόλεως κατά τά τέλη τού 18ου αιώνος από δημοκρατικούς. Σκοπός τής 'Εταιρείας ήταν από πάντων ή κατάλυσις τού δεσποτισμού και ή εγκαθίδρυσις έλευθέρου δημοκρατικού πολιτεύματος. Οι τύποι, ή ονομασίεις κ.λ. των μελών, είχαν παρθή από τή ζωή των ανθρωπέων (δηλ. των καρβοναριστών). 'Αλλά και από τούς Μασσόνους είχαν δανεισθή μερικά στοιχεία. Κέντρο τού Κα ρ θ ο ν α ρ ι σ μ ο ύ ήταν ή Νεάπολις. Στά 1821 ó αριθμός των μελών υπερέθηκε τις 300.000. Ήταν τρομερά φανατικοί, και μετάδιδαν στα παιδιά τους και τά εγγόνα τους τήν ιδέα και τόν όρκο τού Κα ρ θ ο ν α ρ ι σ μ ο ύ, στις τελευταίες όρες τής ζωής τους, με τή συμβολική τελετή τής διανομής των μικρών μαχαριών. Αυτό άκριβώς έκανε και ó Ροζαλώφ, όταν εκατάλαβε, ότι επλησίαζε ó θάνατός του. 'Ανάλογη προς τόν Κα ρ θ ο ν α ρ ι σ μ ο ύ ήταν ή δική μας Φιλική 'Εταιρεία.

Η 'Ελληνική Διοίκησης διέταξε κ' έγινε ή κηδεία τού 'Ιταλού φιλέλληνας μεγαλοπρεπεστάτη και με όλες τής στρατιωτικές τιμές «δαπάναις τού 'Εθνους». Όλοι οι ενδοσκόμενοι στο Ναύπλιον άρχιερείς και ό λοιπούς κληροίς άκολούθησαν τήν κηδεία του. Ο τάφος τού άνοίχτηκε λίγο έξω από τήν πόλη, έχει όλια άργότερα ó Κυβερνήτης Καποδίστριας έγραψε τó Ναύ τού 'Αγίου 'Ιωάννου τού Θεολόγου.

Έπειτα ή Διοίκησης έδωσε άρθωνα τά έξοδα στα παιδιά του να πάνε στη Ζάκυνθο, όπου ήταν ή μητέρα τους. Ο μικρότερος γυιός τού ήταν ηλικίας 13 έτών και φορούσε φαν-

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ... ΑΝΕΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ

Κάποια εφημερίδα του Λονδίνου είχε τελευταία την άποψη έμ- πνευσι να αναγγείλη στους άναγνώστας της, ότι άνελάμβανε την ύπο- χρέωσι να άπάντησι σε όποιονδήποτε έρωτησι θά της υποβάλλωταν. Άπό μερικές έρωτήσεις όμως πού της έτέθησαν και τίς όποιες παρα- θέτωμε κι' έμεις παρακάτω, θά καταλάβετε, ότι ή Λοντρούικη εφη- μερίδα βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέσι. 'Ιδού ή έν λόγω έρωτήσεις :

«Πώς όνομαζόταν ό πρώτος κάτακος του Πεκίνου;»
«Πόσες πέτρες περιέχουν οι λιθόστρωτοι δρόμοι του Λονδίνου;»
«Πού είνε τού μεγαλύτερου βάθου τίς όμιου στην έρημο Σαχάρα;»
«Πόσα τζάμα παραθυρών ύπάρχουν σ' έλο τó Λονδίνο;»
«Πούδς ήταν ό πρώτος κατοικητής τού αυτοκράτορος Γουλιέλμου τού Κατακτητού;»
«Μέ ποιά βαθιά συγγενείας συνδέεται ό Λούδ Τζόρτζ με τόν Κάιν;»

«Πού βρίσκονται τά κόκκαλα τού στρατηγού Γόρδωνος, τού θυμα- δεντού τού Χαροτίου;»
«Πώς όνομαζόταν ή πλώστρα τίς γιαγιάς τού Ποντίου Πλάτου;»
«Πόσες ώρες έκοιμήθηκε σ' όλη του τή ζωή ό Μ. Ναπολέων;»
Τώρα, όποιος άπό τούς άγαπητούς μας άναγνώστας είνε εις θέσιιν ν' άπάντησι στις έρωτήσεις αυτές, άναλαμβάνουιν ενδραστήριος νά στείλωμε τήν άπάντησι τού στην 'Αγγλική εφημερίδα, για νά τή βγάλουιν άπό τή δύσκολη θέσι της.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΜΑΘΗΜΑ

Κάποιος πλούσιος έμπορος έπήγε κάποτε στό Λονδίνο και ζήτησε νά ιδή τó βασιλέα Γεώργιο Γ', ό όποιος, κατά τύχη, ήταν γνωστός τού προσωπικώς. 'Όταν έπαρουσιάστηκε στό ά- νάκτορα, ό έπί τίς έθιμοτυπίας ύπάλληλος, σύμφωνα με τήν έντολή τού βασιλέως, τού ώρισε ως ώραν έπισκέψεως τήν 8η πρωινή τής επομένης.

Τήν άλλη μέρα όμως ό έμπορος άρχισε, όπως πάν- τα, νά ζυμνήσι και μόλις κατά τίς όχτώμισι κατόψο- θωσε νά βρεθί στα άνάκτορα, όπότε έλαβε εκ δευ- τέρου την παραγγελία νά περάσι την έπομένη και τήν ίδια ακριβώς ώρα.

Άλλά και πάλι ό έμπορος δέν τά κατάφερε νά βρε- θή στα άνάκτορα τήν ώρισμένη ώρα και παρεπέμθη για τίς όχτώ τής άλλης ημέρας.

Τήν τρίτη φορά όμως έφρόντισε νά ζυμνήσι να- ρίτερα και νά γίνη δεκτός εκ μέρους τού βασιλέως. 'Ο Γεώργιος μόλις τόν ειδε νά μπαίνει, σηκώθηκε ά- πάνω και τού φώναξε :

—'Ω, καλώς τόν ύψηλό φίλο μου. Μά πόσο κοιμή- στε, άγαπητέ μου;

—'Τό ζωνανικό, Μεγαλειότατε. 'Εγώ είμαι άνθρο- πος τακτικός και κοιμάμαι μόνο όχτώ ώρες...

—'Ω, κοιμάστε πολύ, άρα πολύ, τού παρατήρησε χαμογελώντας ό βασιλεύς. Για τόν άντρα άρξοίν έγάτά ώρες ύπνου, καθώς και για τή γυναίκα. 'Η όχτώ ώρες είνε για τούς βλάκες, είτε άντρες, είτε γυναίκες είνε αυτό!...

ταχηρή στολή, 'Ισπανική. 'Όνομαζόνταν Σκιπίων και είχε λάβει μέ- ρος σε μά 'Ελληνοτουρκική μάχη, πολεμώντας πλάγι στόν πατέρα του.

Γιά τó Ροζαλώφ διηγούνται τó ακόλουθο έπεισόδιο : "Ένας Γά- λλος, Σεβέ όνόματι, (πού είχε άπαρηγή τή θρησκεία του και γίνικε μοσεμθανός, παίρνοντας τó όνομα Σουλεϊμάν- μπέης), πολεμούσε στις τάξεις τού 'Ιβραήμ, ως άρχηγός 'Ιπικου. 'Ο Ροζαλώφ, πού τόν έσυνόριζε προσωπικώς, άγανακτισμένος για τή διαγωγή του, τού έ- στείλε γράμμα, καλώντας νά μείνι με τούς Τούρκους, νά πολεμή τούς χριστιανούς και δέν δεχθή τήν μονομαχία. Τέλος, τού έλεγε, ότι άν τόν συναντήσικι πουνθνά, θά τόν περάσι πέρα-πέρα με τή Σά ν τ α - Κ α τ ε ρ ί ν α του, όπως όνόμαζε τή σπάθα του.

Αυτά έγραψε στό Σουλεϊμάν μπέη. Κατά τήν ώρα τού θανάτου του, ό Ροζαλώφ θυμήθηκε τήν πρόσκλησι του σε μονομαχία και ερώ- τησε νά μείνι άν ήθε άπάντησι τού γράμμα του άπό τόν Γάλλο έξω- μόνη. Και όταν τού είπαν όχι, ό Ροζαλώφ έμνημοθύρισε : «'Άτιμε Σεβέ σ' και βυθίστικε σε σιωπή.

Τά παιδιά τού Ροζαλώφ, άπό τή Ζάκωνθ έπήγαν στη Νεάπολι τής 'Ιταλίας.

Τά δύο μεγαλύτερα έκαναν ά- πόπειρα νά δολοφονήσουν τόν τότε Βασιλέα, αλλά συνελήφθησαν και έθανατώθησαν.

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΥ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ποιήματα τού Γουσταύου Λαβρόν, τού συμπροσητάτου ποιητού τού πα- ρεόντος, έφημεροόσαμε και άλλες.
'Ο Λαβρόν ήταν πρόξενος τής Γαλλίας στην 'Αθηνούπολι και σ' άλλες πόλεις τής ύποδοούλου 'Ελλάδος, επί μακρά έτη. 'Αγάπησε τήν 'Ελλάδα σαν δεύτερη πατρίδα του. Συνεργάστηκε σ' όλα τά περιόδια και τίς εφημερίδες τής εποχής του, 1890 και έντεύθεν.

'Εγγρασε τή δημοτική διαλέκτα.
Τις ημέρες αυτές βρήκαμε τά «'Απαντά του, τυπωμένα στη Λευκωσία τής Κύπρου. Δημοσιεύουμε έξ αυτών μερικές εκλεκτές μεταφράσεις, έπιση- λασοόμενοι νά πάρουμε άπό τó βιβέλιο του, πρόσ χάριν τών άναγνωστών μας, τά καλύτερα τραγούδια του.

Η ΤΥΦΛΗ ΜΑΝΝΑ

(του BERANGER)

Είμαι τυφλή, μά δέν κοιμίζω
Και σ' όλα βάζω προσοχή.
Τού κάκου θές νά με γιάλωση
Και λές πώς είσαι μοναχή.
'Ο Άήμος κάθεται κοντά σου,
'Ακούω μά κρυφή μιλιά,
Σου πεισ' ή ρόκα άπό τó χέρι.
Κατερινιώ, δέν κλώθεις πειά!

Σέ έρωτώ και δέν μου λέγεις
Γιατί γρινιάζει τó σκυλί,
Πού είν' αυτός πού σάν τó γάτο
Πάει άπάνω στό χαλί;
Τι έχ' ή πόρτα κι' έλο τρίζει;
Πούδς πολεμά τήν κλαδαριά;
Τού κάκου θές νά με γιάλωση.
Κατερινιώ, δέν κλώθεις πειά!

Μου λές πώς κάνει πολύ κρύο
Και τó παρόηθο σφαλάς
Γιατί έλιπίζει άπ' τó κρότο
Νά υή σ' άκούσω πώς μιλάς.
Ταίς πονηρίας αυτές ταίς ξέρω
'Απ' τόν καρπό τού ήμιον νειά
Τού κάκου θές νά με γιάλωση,
Κατερινιώ, δέν κλώθεις πειά!

Πρόσεξε, κόρη μου, τά νειάτα
Είνε σάν άνθη θροσερά,
Κι' άν μαραθύνει πριν τής ώρας
Θά τά θρηγής καμιά φορά...
Μά δέν μου λέγεις, τί άκούω;
Θαρωθ' πώς μοιάζουν με φιλιά,
Τού κάκου θές νά με γιάλωση,
Κατερινιώ, δέν κλώθεις πειά!

"Αν σ' άγαπά μά τή καρδιά μου,
Γιατί ό Άήμος δέν μιλά,
Πώς θά σε πάρη για γυναίκα.
Μόν σάν κλέφτης σε φιλιά.
Σάν παντρευτής, γίνου κοκόνιο
Ρίξε τή ρόκα στη φωτιά,
Και θά σοι πει έγώ ή πρώτη,
Κατερινιώ, μη κλώθεις πειά!

ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ

(του ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Μαζύ δύο Γρεναδιέροι
Στήν Γαλλία έγνωσαν
'Απ' τούς πάγους τού Βορρά,
Πού τούς είχε πέντε χρόνους
Αιχμαλώτους κρατημένους
Μαίρη τήν και σελιρά.

'Εξάρνα 'στην Γερμανία
'Ενικήθηκες τούς λέγον
'Ο μεγάλος σάς στρατός;
'Παρεδόθη τó Παρίσι;
'Και ό μέγας αυτοκράτορας;
'Είν' αιχμάλωτος κι' αυτός;
Σκόθουν κάτω τó κεφάλι,
Και τά μάτια τους διακρίν
Θερμών γίνονται πηγές,
'Αναστενάξεν ό ένας
Κι' ελε : «νοιώθω πώς μ' άνοίγουν»
'Η παλές μου ή πληγές;
'Αφού είνε τελειωμένες
'Όλα, έκραξεν ό άλλος,
'Τώρα θάνατο παθώ.
'Αλλά τά μικρά παιδιά μου,
'Η φτωχή μου ή γυναίκα,
'Τι θά γίνουν 'σά χαθώ;
—Τί παιδιά και τί γυναίκα,
'Αφού τó κόρμος είνε
Γιά μάς τώρα μιστόδ;
'Τά παιδιά άς διακονήρουν;
'Δέν άκούς; ό αυτοκράτορας
'Είν' αιχμάλωτος κι' αυτός!»

«Μιά παράκλησι μοναχία.»
'Εγχο, σύντροφε, θεμή.»
'Στήν Γαλλία νά με πάρης.»
'Γαίλιο νά λιώση χώνια»
'Τό θλιμμένο μου κορίμ»
'Όταν σταρώ αυτόν, πού φέρω.»
'Όταν θά με κατεβάθω.»
'Μές τó νήμα τού βαθί.»
'Στήν καρδιά μου πάνω βάλ τον.»
'Δεξιά βάλ' μου τó τούφρα.»
'Και ξεριθά μου τó σπαθί.»
'Αγροντός σκοπός θά είμαι»
'Και θά χαρεθώ μ' άκούσι.»
'Μέ άκούμητη ψυχή.»
'Σίλληγες και πυροδόλια.»
'Ποδοβολητ άλόγων.»
'Και πολέμου ταραχή.»
'Όπλισμένους θά βγώ τότε»
'Είς τού αυτοκράτορος κόμ.»
'Τήν φουρά νά πεταχτώ.»
'Και τ' άλόγου του τά ίχνη»
'Καθώς πρότα μέξ ταίς μάχαις»
'Μέ χαρά θ' άκολουθώ.»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΝΗΓΩΝ

Από 'Ιρλανδοί, ό Ντάντο και ό Πάτ, ψαρεύουν πλάι-πλάι.

'Εξάρνα ό Ντάντο, τού όποιου τó άγχιόστι ταμπάκι, σκόβει και γλυστοφώντας, πέφτει μέσα στό βα- θύ ποτάμι.
—Βοήθεια!... Βοήθεια!... φωνάζει μ' άπελπισία... Δέν ξέρω κολύμπι.
— Διάβολε! τού άπαντίει ό Πάτ, μορφάζοντας φλεγματικά.
Νά μά πρώτης τάξεως ευκαίρια για νά μάθης!...

